

РЕШЕНИЕ

№ 4317

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1553** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Ц. М. Ц., с постоянен адрес в [населено място], чрез пълномощника си адв. Г. Г.- САК, срещу Решение № 1040-21-759/27.12.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ- С.- град. Релевира се несъответствие на мотивите в решението с установената фактическа обстановка, с цел превратно тълкуване на приложимите правни норми, обосноваващи отказ от признаване на злополуката за трудова. Твърди се, че комисията си присвоявала правата на наблюдаващия прокурор, като се произнасяла относно фактическата обстановка по неприключило досъдебното производство /ДП/, в което жалбоподателят притежавал качеството на пострададо лице. Описва случилото се на процесната дата. Позовава се на Решение № 4147/20.03.2019 г. по адм.д. № 5943/2018 г. на ВАС, Шесто Отделение. Изтъкват се нарушения на изискванията на чл. 58, ал. 4 от КСО, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ), а именно- на жалбоподателя не е дадено право да участва при провеждане на разследването на трудовата злополука, гарантирано в чл. 34 от АПК, като не са му предоставени материалите, които са послужили за изготвяне на процесните разпоредки и решение, нито му е дадено право да изрази становище по събраните материали. По този начин бил нарушен и принципът за равенство на страните, прогласен в чл. 8 от АПК. В разследването на трудовата злополука не

участвали представители на комитета/ групата по условия на труд, каквато съществува към ГДНП- МВР, което е нарушение на чл. 2, ал. 2 от НУРРОТЗ. Моли оспореният административен акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Процесуалният представител на жалбоподателя пледира за отмяна на обжалваното решение, като незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалните норми. Установено било, че обичайното място за хранене на жалбоподателя е мястото, където получил телесното си увреждане. Фактът, че Ц. не се легитимирал, не изпълнявал конкретна служебна задача, не обуславяло липсата на признака телесна повреда по изпълнението на служебните си задължения при предвидено място, на което обичайно се храни. Местата, на които той се храни са били две- столът на дирекцията и мястото, на което е получил телесното увреждане. Изтъква, че отговорността за изплащане на обезщетение се явявала обективна, а не субективна, като съпътстващите характеристики и особености на деянието могли да обосноват наказателна отговорност, но не снемали този вид отговорност, тъй като административните и наказателните правоотношения стоят на различни плоскости и могат да се реализират едновременно, включително даже и с граждански, и дисциплинарни. В допълнение поддържа, че придвижването до и от работното място за определен период от време е предвидено, независимо, че е извън работно време и се включва към случаите когато служителят може да получи телесно увреждане по повод на изпълнение на служебните задължения и това е бил смисъла на разпоредбата. Служителят не ги изпълнявал, той се насочвал към тяхното изпълнение, но нещо го възпрепятствало да ги изпълни, като не се спори, че служителят е бил в обедна почивка. Моли да бъде уважена жалбата. Претендира разности, като моли да се вземе предвид, че претендираното възнаграждение се явявало по- ниско от сегашните размери на наредбата, които са 500,00 лв.

Ответникът, директорът на Териториално поделение на Национален осигурителен институт– С.-град /ТП на НОИ- С.-град/, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. В хода на устните състезания излага доводи за законосъобразност на оспорвания акт. Твърди, че не е осъществен фактическия състав на чл. 55 от КСО. Позовава се на Наредба № 8121336/ 07.01.2020 г., за реда, организацията и разпределението на работното време, неговото отчитане е за компенсиране на работата извън работно време, режим на дежурство и време за отпих и почивка на държавните служители на МВР, която била издадена след Наредба от 29.07.2016 г., съгласно които времето за обедна почивка и почивките за хранене не са работно време. Сочи, че когато е настъпило време за обедна почивка и почивка за хранене, съгласно чл. 22, ал. 2 същото не се отчитало за работно време. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Главна Дирекция „Национална полиция“ МВР, редовно призована не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.01.2019 г., около 12.00 часа, в обедната си почивка, Ц. М. Ц.-разузнавач I степен в сектор „Индустрия и търговия“, отдел „Икономическа полиция“ при ГД“НП“ - МВР и колежката му Е. Д. отишли с личния автомобил на Ц. до хранителен магазин „Ф.“ в[жк] [населено място], до [жилищен адрес] за да си вземат храна, тъй като столът на

ГДНП, където обичайно се хранили не работил и този магазин бил другото обичайно място за хранене, респ. за закупуване на храна от служители на дирекцията. След като осигурили обяда си Ц. и Д. тръгнали да се връщат към работното си място, когато видели, че зад автомобила на първия имало паркиран друг автомобил, който пречил на Ц. да продължи към местоработата си. След известно време към другия паркиран автомобил се приближили момиче и момче. Между Ц. и водача на другия автомобил възникнал словесен спор във връзка с паркирането на другия водач. Последният внезапно нанесъл удар в лицето на Ц. Ц. бил транспортиран незабавно от екип на СМП в УМБАЛ „Царица Й. - И.“, където било установено, че има счупване на носа.

Служители на 07 РУ-СДВР посетили местопроизшествието, като същите изготвили докладни записки /л.36-38/.

В 07 РУ-СДВР е образувано досъдебно производство ЗМ 3382 ЗМК-48/2019 за престъпление по чл.131, ал.1,т.1 НК, за това, че на 07.01.2019 г. пред магазин „Ф.“ до [жилищен адрес] е причинена лека телесна повреда по хулигански подбуди на Ц. М. Ц..

На 11.01.2019 г. Е. Д. изготвила Докладна записка рег. №3286р-18006 в ГД“НП“ относно възникнало произшествие с държавен служител в Главна дирекция „НП“-МВР, в която описала случилото се /л.53/.

На 28.05.2019 г. Ц. Ц. депозирал Докладна записка рег. №3286р-24126/28.05.2019 г. в Главна дирекция „Национална полиция“ /ГД“НП“/ относно предоставяне на документи на комисията по трудови злоупотреки при ГД“НП“ във връзка с възникнало произшествие с държавен служител. В същата описал случилото се и приложил следните документи: Докладна записка рег. №3286р-10784/06.03.2019 г. на пострадалия Ц. Ц. /л.50/; Докладни записки на други служители /л.53,55/; Сведение- 4 бр. /л.46-49/.

На 17.06.2019 г. е издаден Протокол за трудова злоупотрека Приложение към чл.2, ал.3 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злоупотреки № 6 от 17.06.2019 г., с рег. №1036-21-12941 /л.43-45/. В същия е прието за установено: На 07.01.2019 г. около 12.00 часа служителят Ц. М. Ц. и колежката му Е. Д. отишли до хранителен магазин „Ф.“ в[жк] [населено място], за да си купят храна, тъй като столът на ГДНП, където обичайно Ц. се хранел, не е работил. До магазина отишли с личния автомобил на Ц.. След излизането от магазина видели, че зад неговия автомобил е спрял друг автомобил, който пречел на Ц. да потегли. След известно време от магазина дошли момиче и момче при автомобила, който пречил. Възникнал спор между Ц. и водача на другия автомобил. Разменили си реплики, при което Ц. отишъл при водача на другия автомобил, отворил вратата с цел да му иска обяснение за обидни думи, отправени към него. В този момент, водачът на другия автомобил излязъл от колата и нанесъл серия от удари на Ц. в областта на лицето. Поради така получените травматични увреждания е транспортиран незабавно от екип на СМП в УМБАЛ „Царица Й. - И.“, където е установено, че Ц. има счупване на носа. Заключениеното становище е, че заявената в докладна записка рег. № 3286р-10784/06.03.2019 г. травма не следва да бъде приета за трудова злоупотрека, тъй като в конкретния случай не е налице нито една от хипотезите на нормата на чл. 55 с Кодекса за социално осигуряване (КСО), разписваща случаите, при които получено увреждане се дефинира кат трудова злоупотрека. Изложени са следните аргументите: Увреждането не е настъпило на мястото, където Ц. обикновено се храни през работния ден. Обстоятелствата, довели до увреждането в никакъв случай не могли да

бъдат характеризирани като обичайни, рутинни или традиционни по време на обичайния път до мястото, където той обикновено се храни (дори и да се приеме, че в хипотезата на неработеща столова, магазинът е „друго обичайно място“ за хранене), а представлявали отклонение от нормалното поведение, поради което се изключвало наличието на трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 2, т. 2 от КСО. По отношение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 се позовават на чл. 22, ал. 2 от Наредба № 8121з 776/29.07.2016 г., съгласно която времето за обедна почивка и почивките за хранене не са работно време. Увреждането не настъпило нито във връзка, нито по повод на извършваната работа, предвид че съгласно длъжностната характеристика на пострадалия, функционалната му компетентност е в насока противодействие на престъпността в сферата на индустрията, търговията, туризма и селското стопанство, нито подобна дейност му е възлагана от ръководителите му. Комисията отхвърлила и възможността увреждането да е настъпило в резултат на действия извършени в полза на „предприятието“. Посочено е още, че пострадалият не е предприел действия за уведомяване на компетентните органи на реда за неправилно паркиран автомобил, а е пристъпил към действия довели до саморазправа. Освен това не бил спазен и реда за деклариране на трудовите злополуки регламентиран в Раздел II, чл. 2, ал. 1 от „Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане н; трудовите злополуки“ в частта „За всяка трудова злополука пострадалият, непосредствения му ръководител или свидетелите на злополуката незабавно уведомяват ръководителя на осигурителя...“. Изложено е, че за настъпило събитие на 07.01.2019 г., едва на 28.05.2019 г. е депозирана докладна записка от пострадалия, с която са приложени сведения и болничен лист.

На 19.06.2019 г. от ГД“НП“ е изпратено до Сектор „Трудови злополуки“ при Столично управление „Социално осигуряване“ писмо с приложени документи относно заявена трудова злополука от държавен служител от МВР- Ц. Ц.- разузнавач в сектор „Индустрия и търговия“ към отдел „Икономическа полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ /л.57/.

На 17.07.2019 г. е изпратено до ТП на НОИ Комисия за разследване на трудови злополуки, заявление от Ц. Ц., с което на основание чл.58, ал.4 КСО и чл.8, ал.3 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, заявява желанието си да присъства на разследването, в качеството на пострадало лице /л.72/. Прилага и документи: Декларация за трудова злополука /58/; Сведение от Ц. Ц. /л.59-60/; Сведение от Е. Д.- служител на ГД“НП“ /л.61/; Сведение от П. М.- служител на ГД“НП“ /л.62/; Сведение от А. П.- бивш служител на ГД“НП“ /л.63,64/; заверено копие от първичен болничен лист №Е20183402127 от 15.01.2019 г. /л.65/; Епикриза /л.66,67/; Съдебномедицинска експертна консултация за живо лице №6/2019 г. /л.68-71/.

Видно от подадената в срока по чл. 57, ал. 2 от КСО от пострадалия Ц. М. Ц. в ТП на НОИ- С. град декларация за трудова злополука вх.№ 638 от 17.07.2019 г., досие № 23566 /л.58/, на 07.01.2019 г., в 12:08 часа, по време на обедната си почивка, на паркинг пред магазин „Ф.“, в [населено място],[жк], [улица], отивайки да си закупи храна за обяд от магазин „Ф.“, където обичайно се хранил, когато столът на ГДНП не работил, му бил нанесен побой, след възникнал конфликт във връзка с паркиране. В резултат на това му било нанесено увреждането- счупване на нос. Посочени свидетели- Е. В. и П. М..

С писмо изх. №ТЗ-638/17.07.2019 г. на ТП на НОИ- С.- [населено място]

„Краткосрочни плащания и контрол“ са изискани от ГД“НП“ документи /л.41/.

На 29.07.2019 г. с рег. №328600-36638 на Главна дирекция „Национална полиция“ /ГД“НП“/ е изпратено ТП на НОИ- С.- град са изпратени следните документи: Служебни бележки /л.31, 34, 35/; заверено копие от длъжностна характеристика /л.32-33/; заверени копия на докладни записки /л.36-39/.

Със Заповед № 1015-21-178/05.08.2019 г., на Директора на ТП на НОИ- С.-град, на основание чл.58, ал.1 КСО, е наредено да се извърши разследване на злополука, станала на 07.01.2019 г. в осигурител ГД“НП“ МВР с Ц. М. Ц. на длъжност „разузнавач 1 степен“, от посочен в заповедта поименен състав на комисия, състояща се от: Н-к сектор ТЗ в ТП на НОИ- С.-град; ст. Инспектор ДИТ С.-град; полицейски инспектор в отдел Охранителна полиция ГД“НП“- представител на служителите; гл. юрисконсулт в отдел Пътна полиция- ГД“НП“ /л.26/.

На основание чл.58, ал.1 от КСО и чл.7, ал.1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/ е извършено разследване на злополуката съвместно с представители на ТП на НОИ С. град, ДИТ С. град и ГД ”Национална полиция”. За резултатите от разследването, съгласно чл.58, ал.6 от КСО, е оформен Протокол № 48 от 09.08.2019 г. за резултатите от извършеното разследване на злополука, станала на 07.01.2019 г. с Ц. Ц. /л.16,17/. В същия е посочено, че причина за станалата злополука вероятно е възникналата саморазправа между Ц. Ц. и водача на неправилно паркирания автомобил. В протокола изрично е отразено, че на 16.08.2019 г. Ц. Ц. е запознат.

Издадено е Разпореждане № 23566 от 17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което претърпяната от Ц. М. Ц. на 07.01.2019 г. злополука не е призната за трудова по смисъла на чл.55 КСО /л.15/.

С жалба вх. № 1012-21-1926 от 28.10.2019 г. Ц. М. Ц. оспорил по административен ред Разпореждане № 23566 от 17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО, с което не се приема за трудова злополука, претърпяното от него здравословно увреждане /счупване на костите на носа- закрито/, станало на 07.01.2019 г. по време на обедна почивка на паркинг пред магазин Ф. Ф12 /л.12,13/.

От ТП на НОИ С.- град с писмо изх. №1012-21-1926#1 от 06.11.2019 г. е изискана информация от ГД“НП“ относно хода на досъдебното производство, образувано по повод инцидент на 07.01.2019 г. с Ц. Ц. /л.21/.

С писмо рег. №56722/21.11.2019 г. от ГД“НП“ уведомяват Сектор „Трудови злополуки“ при Столично управление „Социално осигуряване“ , че образуваното досъдебно производство не е приключило /л.18/. Приложено е писмо на 07 РУ- СДВР, в което уведомяват, че ДП №3382 ЗМК – 48/14.11.2019 г. по описа на 07 РУ- СДВР, пр.пр. №2121/2019 г. по описа на СРП е на етап разследване /л.19/.

С обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-759/27.12.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ- С.-град е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-1926 от 28.10.2019 г. на Ц. М. Ц. срещу Разпореждане № 23566 от 17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, като неоснователна, и е потвърдено Разпореждане № 23566 от 17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката, станала с Ц. М. Ц. не се приема за трудова злополука, като правилно и законосъобразно.

В хода на съдебното производство е разпитана в качеството на свидетел Е. В. Д., показанията на която съдят кредитира като обективни, последователни,

вътрешно непротиворечиви и кореспондиращи с останалите доказателства. Същата е очевиден на събитието от процесната дата и място. Д. потвърждава заявеното от жалбоподателя, че обикновено обядват в стола, който се намира в сградата на ГД „Национална полиция“, но когато не работил посещавали най-близкото заведение– „Ф.“, тъй като там имало топла витрина и обикновено от там си взимали храна. Свидетелят допълва: „Не само ние, това е масово от дирекцията, защото когато се затвори столът и не работи по цял месец, във „Ф.“ може да срещнем цялата дирекция. След новогодишните празници столът беше затворен. Ние работим в един сектор и излизаме заедно към „Ф.“.“ Д. сочи, че била заедно с жалбоподателя в обедната им почивка в магазин „Ф.“ и след като излезли от там зад колата на колегата й имало спряла друга кола, като те изчакали да дойде човекът от автомобила. Същата описва, появата на момче и момиче, както и че между първия и колегата й Ц. възникнал спор по повод паркиралия автомобил. Свидетелката Д. заявява: „В следващия момент момчето го обиди и се дръпна назад и както момчето си стоеше в колата с десен удар го удари в лицето и носът му видимо беше счупен.“.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът прави следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, като подадена от правоимащо лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в рамките на преклузивния срок по чл. 118, ал. 1 от КСО.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

След служебно извършената проверка съдът установи, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в установения от закона срок. Решението на директора на ТП на НОИ е издадено в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. чл. 117, ал. 5 от КСО реквизити, вкл. изрични правни и фактически основания за постановяването му.

При проведената административна процедура по издаване на обжалвания акт не се констатира да има допуснати нарушения на специалните и общите производствени правила.

Съгласно чл. 57, ал.1 КСО осигурителят, а когато пострадалият е изпратен за изпълнение на временна работа - предприятието ползвател, е длъжен в срок от 5 работни дни да декларира пред териториалното поделение на Националния осигурителен институт всяка трудова злополука. Съгласно ал.2 ако осигурителят или предприятието ползвател не декларира злополуката, пострадалият или неговите наследници имат право в срок една година от злополуката да я декларират пред териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В ал.3 на чл.57 КСО е визирано, че редът за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки се определя с акт на Министерския съвет, която в е НАРЕДБА за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки.

Спазена е процедурата по издаване на потвърденото с решението разпореждане

№ 23566/17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. Производство е отпочнато по реда на чл. 3, ал. 3 от НУРРОТЗ чрез подадена декларация от пострадалия Ц.

В изпълнение на чл. 58, ал. 1 от КСО и веднага след препращане на тази декларация към ТП на НОИ- С.- град и нейното постъпване там от Директора е издаден изричен акт, с който е наредено да се извърши разследване на злополуката /вж. заповедта на л. 26/. С тази заповед се определя и съставът на комисията по чл. 8, ал. 1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ).

Съгласно чл. 9 от НУРРОТЗ разследването на трудовата злополука трябва да установи конкретните обстоятелства и причини за нейното възникване, вида на уврежданията, както и всички други данни, които ще подпомогнат териториалното поделение на НОИ да се произнесе за характера на злополуката.

Резултатите от разследването намират своето обективизиране в нарочен писмен протокол по образец /л. 27-29/, съставен по реда и при условията на чл. 10 от наредбата. Жалбоподателят е запознат със съдържанието на протокола на 16.08.2019 г., срещу подпис, с което е изпълнено изискването на чл.11 от същия подзаконов нормативен акт. Всъщност, изискването за подписване на протокола от посочените лица по чл. 58, ал. 4 и ал. 5 от КСО е предвидено само, за се удостоверят, че са запознати с него" /решение № 414/20.03.2019 г., по ад. № 5943/2018 г. и решение № 189/07.01.2019 г., по ад. № 2705/2018 г./.

Жалбоподателят не е възразил срещу констатациите в протокола.

Предвид горното, не се констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдът намира, че в случая неправилно е приложен материалния закон.

Спорът по делото се изразява в това дали станалият инцидент с жалбоподателя съставлява трудова злополука.

Съгласно даденото в чл. 55, ал. 1 от КСО легално определение на понятието "трудова злополука", това е всяко **внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.** Или фактическият състав на злополуката, изведен от първата от цитираните норми включва: внезапно увреждане на здравето на работник, имащо за последица временна неработоспособност, трайна неработоспособност или смърт; причинна връзка между увреждането и неблагоприятния резултат; функционална връзка между увреждането и изпълняваната работа или условията на труд. По отношение на последния елемент следва да се отбележи, че за да се приеме дадено увреждане за трудова злополука, е необходимо наличието на две кумулативно предвидени обективни условия: първо, да е настъпило през време на извършваната работа и второ, да е във връзка с извършваната работа, алтернативно- по повод на тази работа,

както и вобще всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Разпоредбата на **чл. 55, ал. 2** от КСО определя като трудова и злополуката, настъпила с осигурено лице по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а от кодекса, **по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до:** основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; **мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден;** мястото за получаване на възнаграждение.

В случая не се спори и по делото се установява, че заинтересованата страна ГД“НП“ към датата на злополуката е работодател на Ц. Ц., като последният е имал качеството на осигурено лице по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО. Не се спори и от административния орган е възприето наличието на внезапно увреждане на здравето на Ц., настъпило в резултат на нанесен му удар от друго лице, причинната връзка между двете и настъпилата в резултат на това временна неработоспособност на същия по смисъла на § 1, т. 34 от Закона за здравето. Увреждането и последиците от него са обективирани в медицинските документи /болничен лист/. В приложената по делото Съдебномедицинска експертна консултация на живо лице №6/2019 г., са посочени травматичните увреждания, които Ц. получил на 07.01.2019 г., в следствие на нанесените му удари, включително е даден и медикобиологичния признак „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота“, предвид установената деформация на носната пирамида от счупването на носните кости.

В случая обаче липсва функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето на жалбоподателката и извършваната от него работа или каквато и да било друга работа възложена от неговия работодател, или в негов интерес. При липсата на такава функционална връзка като кумулативно въведено условие за квалифицирането на злополуката като трудова, същата правилно не е била призната за такава, по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Съдът намира обаче, че е налице хипотезата на трудова злополука по т.2, ал. 2 на чл. 55 от КСО. Съгласно същата, на трудова злополука се приравнява и тази, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до: мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден. По силата на чл.55, ал.2 от КСО законодателят е приравнил на трудова злополука и уврежданията, станали не при непосредственото изпълнение на работата. Тази правна фикция за наличието на трудова злополука е възприета, тъй като самото отиване и връщане до работното място съобразно обичайно необходимото време за пътуване и по обичайния маршрут, е действие в причинна връзка- по повод на работата, която е основание за осигуряването за този риск. За да е налице хипотезата на т.2 на ал.2 следва злополуката да е настъпила, по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до мястото /придвижване с превозно средство или при движение пеша/, където осигуреният обикновено се храни през работния ден.

Безспорно, времето за обедна почивка и почивките за хранене не са работно

време, съгласно действащата към момента на издаване на акта НАРЕДБА № 81213-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (отм.). Такова е законодателното решение и в Закон за държавния служител /чл.52, ал.1 /, и по отношение на трудовото правоотношение /чл.151, ал.2 от Кодекса на труда/. Въпреки, че обедната почивка не е част от работно време, това е време през работния ден, каквото всъщност е изискването на чл.55, ал.2, т.2 КСО.

Необходимо условие за да бъде призната злополуката за трудова в тази хипотеза, се изисква мястото на хранене да бъде "обичайно", т.е. такова, което е ежедневно или много често ползвано от конкретния служител. Тежестта за установяването на този факт се носи от лицето, което претендира за себе си благоприятни последици от него, в случая от жалбоподателя. В конкретния казус от доказателствената съвкупност се доказва, че на 07.01.2019 г., столът на ГДНП, където обичайно Ц. се хранил, не е работил, поради което същият заедно с колежката си Е. Д. посетили другото обичайно място, а именно посоченият магазин „Ф.“. Установи се от гласните и писмени доказателства и доказателствени средства, че и други служители от ГДНП използвали този търговски обект като обичайна алтернатива когато не работил служебния им стол за хранене. Ето защо и при липсата на осигурено друго място от работодателя за хранене, в случаите когато не работил служебния им стол, следва да се приеме, че магазин „Ф.“ също е обичайно място за хранене на жалбоподателя.

На следващо място, в разпоредбата на чл. 55 КСО липсва легална дефиниция на "обичаен път при отиване или връщане от работа", но се налага изводът, че става дума за повтарящи се действия и придвижване в рамките на минимално необходимото време за това, за да се приеме, че е осигурен социален риск. В конкретния случай се установи, че жалбоподателят си е взел храна, и се е отправил към паркирания си автомобил, за да се придвижи с него обратно до работното му място. Именно наличието на друго МПС спряло зад това на Ц. му е попречило, за да продължи движението си към местоработата си. Спорът с непознатото за жалбоподателя и неустановено по делото лице възникнал точно, заради паркирания автомобил, който пречил на Ц. да отиде на работа. И в този момент внезапно на Ц. е било нанесено от водача на другия автомобил траматично увреждане довело до временната му нетрудоспособност. В случая е без значение поведението на жалбоподателя, стига той умишлено да не е увредил здравето си. Въпросът дали пострадалия е познавал нападателя си също е ирелевантен за определяне на злополуката като трудова. Последователна е практиката на ВАС по въпроса, че когато увреждането е в резултат на действия на трето лице, умисълът на това лице да извърши престъпно деяние, в резултат на което е причинено увреждането на работника

или служителя, е без значение за преценката относно характера на злополуката като трудова. Не може да се прави аналогия с хипотезата на чл. 55, ал. 3 КСО, при която е изключен трудовия характер на злополуката, тъй като в тази хипотеза увреждането е причинено от самото лице- самоувреждане, а в случая увреждането е причинено от друго лице. Така описания фактически състав на трудовата злополука не посочва подробности за причините, поводът и механизма на увреждането, дали е извършено от други лица умишлено или непредпазливо, от природни явления и непреодолима сила и др. При установеното по безспорен начин от фактическа страна, механизма на увреждането, резултата от това увреждане и че е станало по време на връщането до /от/ работа по обичайния маршрут и средства, е без значение мотивът за деянието, дали съставлява престъпление или не.

В този смисъл е Решение № 7102 от 10.06.2020 г. по адм. дело № 6088/2019 на Върховния административен съд на Република България- Шесто отделение. Следователно, внезапното увреждане на здравето на осигуреното лице, довело до временна неработоспособност е настъпило по време на обичайния път на връщане до работното място от мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден и в този смисъл е налице трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал.2, т. 2 от КСО.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката върната на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на съда по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на делото, и съобразно претенцията на жалбоподателя за разноски, съдът я уважава, като осъжда ТП на НОИ-С. град да заплати сумата 350 лв. адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, във вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. М. Ц. Решение № 1040-21-759/27.12.2019 г., издадено от директора на ТП на НОИ- С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 23566 от 17.09.2019 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Директора на ТП на НОИ-С. град за решаване на въпроса по същество от компетентния административен орган при спазване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на Ц. М. Ц. разноски по делото сумата 350 /триста и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: